

L'eternitat i un disc

Text > XAVIER CASTILLÓN

De Roses han sorgit dues de les veus més interessants, lliures i inclassificables de la cançó en català del segle XXI i, a més a més, es tracta de dos germans. Parlem de Rusó i Ian Sala. Rusó Sala ha publicat aquest any el seu quart disc, coincidint amb el desè aniversari del primer, l'autoeditat *La ciutat imaginària* (2009). Després d'aproximar-se tangencialment al jazz a *Mar endins* (Fresh Sound, 2013), gravat a Bari amb el trio del pianista i compositor italià Kekko Fornarelli, i de tornar a canviar de direcció sonora amb *Fil de coudre* (Microscopi, 2015), enregistrat amb la guitarrista sarda Caterinangela Fadda, Rusó Sala continua el seu viatge amb un disc concebut a partir del triangle màgic que completen Aleix Tobias, fundador i director de l'orquestra de percussió ibèrica Coetus, amb la qual també canta Sala, i Míriam Encinas, que hi aporta tota

la seva experiència en el món de la música antiga i tradicional d'orient i occident, amb instruments com ara el dilruba, la viola medieval i la flauta. Partint de referents mil·lenaris, de Ramon Llull («Desirà l'amic», punta de llança de la reflexió sobre el desig que és, ja des del títol, *Desirem*) i la trobairitz occitana Bieiris de Romans («Na Maria», un cant d'amor a una altra dona i la seva única cançó conservada), tots dos fills del segle XIII, Rusó Sala ha posat música als seus textos, ha adaptat peces tradicionals (la sefardita «Morenika») i ha construït noves cançons, algunes amb reminiscències araboandalusines, però el resultat és sempre vigent, tant per les idees com pels sons que les transporten, perquè el desig és una forma d'energia (també creativa) i, com a tal, ni es crea ni es destrueix, només es transforma al llarg dels segles. En aquest disc vocacionalment orgànic,

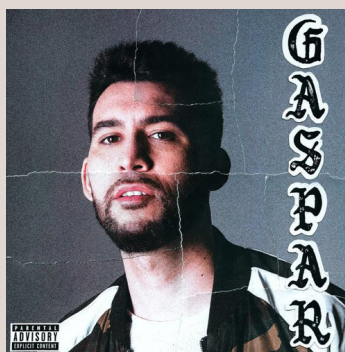

SALA, Rusó. *Desirem*. Segell Microscopi, 2019.

com tota la música que fan Rusó Sala, Aleix Tobias i Míriam Encinas, junts o per separat, potser el més sorprenent és que alguns sons, sobretot les percussions, poden arribar a crear la il·lusió de subtils bases electròniques. Potser l'eternitat sona així.

BAD MONGOS. *Mongol Machine*. Bcore, 2019. «www.facebook.com/badmongos»

GASPAR. *Gaspar*. Little Red Corvette, 2019.

Vells mariners punks

Text > XAVIER CASTILLÓN

Tot un clàssic del *punk-rock* de la Costa Brava, els palafrugellencs Bad Mongos van néixer fa dues dècades però la seva trajectòria inclou dues etapes separades per un llarg silenci. Ara, revitalitzats en la seva maduresa (paraula estranya), publiquen el seu tercer disc, gravat com sempre per Santi Garcia als Ultramarinos Costa

Brava de Sant Feliu i editat com l'anterior, *Shoot the Bullet* (2016), per Bcore. Dotze temes nous en anglès (l'única frase en català apareix a «QDPC», sigles de «que et donin pel...»), que duren entre un minut i mig i els tres minuts de la peça final, «Old Sailor Man». Una màquina hiperaccelerada de *rock'n'roll*.

Rhythm-and-blues de proximitat

Text > XAVIER CASTILLÓN

El gironí Gaspar és una de les millors veus del *rhythm-and-blues* (R&B) i del nou *soul* fet a casa nostra, però amb una clara voluntat de transcendir fronteres, no només perquè canta en anglès, sinó perquè el seu so no té res a envejar al de moltes grans produccions nord-americanes. En el seu primer àlbum, precedit per l'EP *If you feel*

something (2017), Gaspar ha compartit tasques creatives amb Quiroga, prestigiós productor de *hip-hop* i R&B, per donar forma, amb sintetitzadors i bases electròniques, a nou cançons per somiar, ballar i exercitar altres passions. Lluny de la fredor de laboratori de molts discos de R&B actuals, aquest *Gaspar* és càlid i vibrant.